

[Lüttken.]

de, at man forsøger at få omlagt beskatningen, ser på, hvorledes de skattelove, vi har, virker, om de virker retfærdigt, og det vil sige, om de virker på en sådan måde, at folk med samme indkomst bliver beskattet ens.

Det er nemlig det, der er sagen. Det er for det første et spørgsmål om at effektivisere ligningen, således at skattesnyderi i højere grad bliver forhindret, for det andet at forenkle skattesystemet, og endelig må det være vores opgave at stoppe nogle af de værste fiduser, som findes. Her spiller ikke mindst hele spørgsmålet om rentegradragene en enorm rolle, da de gør, at selve skattesystemet kommer til at fremtræde så uretfærdigt, altså på den måde, at folks skattebyrder er vidt forskellige, uanset at deres bruttoindtægt er den samme.

Det er altså et spørgsmål om at afskaffe skatteprivilegier, som ikke er begrundede. Det er derfor også et spørgsmål om at udvide skattegrundlaget. Man kan jo sætte trækprocenten ned på flere måder, og den måde, de konservative foreslår det skal gøres på, er, at man simpelt hen ændrer skalaen, således at man derigennem kommer ned på en lavere udskrivning, hvorved trækprocenterne påvirkes. Men man kunne jo også komme til det på den måde, at man udvidede det milliardbeløb, der skal beskattes, ved, at en del af privilegierne faldt bort. Derved ville man opnå det samme og samtidig givetvis opnå et meget bedre og retfærdigere resultat.

Så er der også en anden ting, som man måske ved samme lejlighed burde overveje, og det er, om man ikke kunne få forenklet hele skattelovgivningen. Jeg er helt sikker på, at det burde tages op, om systemet med den dobbelte ligning, vi arbejder med, hvorefter man har en ligning, der foretages af de lokale ligningskommissioner og senere gentages under skatterådets regie, nu er så genialt, om det ikke tværtimod er noget, der i høj grad sinker og besværliggør det hele.

Jeg tror derfor, man skulle stille henimod at få en administrativ reform. Det tror jeg også ville være medvirkende til at tage en del af luften ud af hr. Glistrups sejl. For det er jo netop en af de ting, der irriterer folk, disse mange indkaldelser, hvor man bliver sat over for en forsamling på 17 eller 20 mennesker, embedsmænd og skatterådsmed-

lemmer, og hvad ved jeg. Det virker ikke særlig lykkeligt, og jeg tror også, det er den slags ting, man skal se på. Det er ikke bare et spørgsmål om trækprocentens størrelse, det er også alle de andre irritationsmomenter, man skal se på i denne forbindelse.

Nu er det jo givet — det er i hvert fald min opfattelse — at den udskrivningslov og den skatteskala, vi har, ikke skal gælde for evigheden. Den burde på mange måder tages op til en revision, og finansministeren var jo også inde på, hvorvidt man f. eks. skulle indføre andre trin, end der er i øjeblikket for beskatningen, eventuelt sådan, at overgangene blev blidere og mildere, således at man ikke havde de store spring osv.

Der er også hele problematikken om, hvorledes skattelovgivningen virker i forbindelse med de sociale ydelser. Men vi har jo nedsat et tværpolitisk udvalg her i folketinget, og det må vel være rimeligt, at dette tværpolitiske udvalg når frem til et resultat, inden vi begynder at ændre noget på de forskellige ting. Lad os først få tingene undersøgt; før vi begynder at ændre på skattelovgivningen, så må vi have klarlagt, hvordan tingene virker.

Så er der spørgsmålet om hele budgetlægningen, som jeg kan forstå er et af de centrale punkter, selv om det slet ikke fremgår af lovforslagets tekst. Det er for mig noget meget problematisk, den konservative tanke, som går ud på, at man siger: så og så mange penge vil vi bruge, det fastlægger vi på forhånd, og derefter budgetterer vi — og så er man villig til, i hvert fald hvis man vil følge den vej, de konservative hidtil har anvist, at foretage nogle temmelig drastiske nedskæringer på de sociale og kulturelle områder, som vi i hvert fald ikke vil være med til.

Det, vi vil være med til fra SF's side, er at gøre skattebyrden mere retfærdig, ikke at skære ned på de sociale udgifter for at opnå, at man kan få lavere udskrivning. Så den form for budgetlægning stiller vi os meget, meget tvivlende over for.

Men der er selvfølgelig også ting i det konservative forslag, som vi kan se med velvilje på. Der er ingen tvivl om, at man nok kunne drøfte, om proportionalstrækket ikke skulle være noget længere. Og så vil jeg dertil føje, at det for os også er meget afgørende — og det kan vi vel tage med ind